

LUXEN-SOROZAT 4. KÖNYV

Origin

eredet

Felperzseli a világot,
hogy megmentse
a szerelmét...

„Daemon és Katy
igazi robbanókeveréket alkot...
A könyv akciódús és izgalmas,
lélegzetelállító, és függőséget okoz.”

– *Jus Accardo, a Touch* – Érintés szerzője

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

A LUXEN-SOROZAT
eddig megjelent kötetei:

Obsidian – Obszidián
–LUXEN 1.–

Onyx – Ónix
–LUXEN 2.–

Opal – Opál
–LUXEN 3.–

Origin – Eredet
–LUXEN 4.–

Opposition – Ellenállás
–LUXEN 5.–

Shadows – Árnyak
–LUXEN 0.5–

JENNIFER L. ARMENTROUT

Origin
eredet

LUXEN 4.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Anyámnak, aki a legnagyobb rajongóm és támogatóm volt.
Hiányozni fogsz, de nem foglak elfelejteni.*

ELSŐ FEJEZET

Katy

ÚJRA TŰZBEN ÉGTEM. Rosszabb volt, mint a mutációs betegség, rosszabb, mint amikor ónixport fújtak az arcomba. A mutáns sejteim vadul vibráltak, mintha ki akarták volna vájni magukat a bőrömön át. Talán így is volt. Úgy éreztem magam, mintha kettéhasítottak volna. Az arcomon valami csordogált.

Lassan ráébredtem, hogy a könnyeimet érzem.

Félelem és düh szülte őket – olyan erős düh, hogy éreztem is a számban az ízét, mintha vér lenne. Vagy talán valóban vér volt. Talán éppen a saját véremlen fuldokoltam.

Arról, ami a kapu bezárulása után következett, csak ködös emlékeim maradtak. Daemon búcsúzóul mondott szavai kísérték minden ébren töltött percemet. *Szeretlek, Kat. Mindig szerettelek. Mindig szeretni foglak.* Aztán egy szisszenő hang, ahogy az ajtószárnyak összezárultak, és egyedül maradtam az arumokkal.

Azt hiszem, megpróbáltak megenni.

Minden elsötétült, és ebben a világban ébredtem, ahol a lélegzetvétel is fáj. Csak Daemon hangjának, a szavainak emléke enyhítette

kissé a kínt. De eszembe jutott Blake búcsúmosolya is, ahogy magasba emelte az opálmedált – az én opálmedálomat, amit Daemon adott nekem – éppen az előtt, hogy a szirénák felvijjogtak és az ajtók lefelé indultak volna, és újra fellobbant a dühöm. Elkaptak, és azt se tudhattam, Daemon kijutott-e a többiekkel.

Semmit sem tudtam.

Kinyitottam a szememet, pislogtam a rám zuhogó éles fényben. Egy percig semmit sem láttam a ragyogástól, a körvonalak elmosódtak, de aztán kirajzolódott a fehér mennyezet a lámpák mögött.

– Jól van. Felébredt.

A bennem lüktető égő érzés ellenére a testem megfeszült az ismeretlen férfihangot hallva. Megpróbáltam felé fordítani a fejemet, de a kín végigvágott rajtam, még a lábujjaimat is görcsbe rántva. A nyakam, a karom, a lábam – semmim se mozdult.

Jeges rémület öntött el. Ónixpántok fogták a nyakamat, a csuklómat és a bokámat, azok szorítottak le. Hatalmába kerített a félelem, csapdába ejtve a levegőt a tüdőmben. Azokra a zúzódásokra gondoltam, amiket Dawson látott Beth nyakán. Összeborzongtam undoromban és félelmemben.

Közeledő léptek zaját hallottam. Egy oldalra fordított arc került a látóterembe, eltakarva a fényt.

Idősebb férfi volt, a negyvenes éveinek végén, géppel rövidre nyírt sötét hajába ősz szálak vegyültek. Sötétzöld katonai egyenruhát viselt, a mellkasa bal oldalán háromsornyi színes jelzés virított, jobb oldalán szárnyaló sas. Még fájdalomtól ködös agyam is felfogta, hogy ez egy fontos ember.

– Hogy érzi magát? – kérdezte érzelemmentes hangon.

Lassan pislogtam, próbáltam eldönteni, komolyan kérdezi-e.

– Mindenem... mindenem fáj – nyögtem ki.

– A bilincsek miatt, de szerintem maga is tudja. – A háta mögé intett valakinek. – Bizonyos óvintézkedéseket kellett tennünk, amikor szállítottuk.

Szállítottak? Megugrott a pulzusom. Rámeredtem. Hol a fenében vagyok? Még mindig Mount Weatherben?

– Az én nevem Jason Dasher őrmester. Kioldom a bilincseit, hogy beszélgetni tudjunk és megvizsgálhassák. Látja azokat a sötét pontokat a mennyezeten? – Követtem a pillantását, és valóban megláttam a csaknem észrevehetetlen foltokat. – Ónix és gyémánt keveréke. Azt már tudja, mit művel az ónix. Ha ellenáll, telefűjjük vele a helyiséget. Bármilyen védettséget alakított ki, nem fog segíteni.

Az egész helyiséget? Mount Weatherben egyetlen adag volt, amit az arcomba kaptam, nem folyamatos áramlás.

– Tudta, hogy a gyémántnak a legmagasabb a fénytörési mutatója? Ugyan nem rendelkezik ugyanazzal a fájdalmas hatással, mint az ónix, de ha ónix mellett kellően nagy mennyiségben alkalmazzuk, kimeríti a luxeneket, képtelenné teszi őket arra, hogy a Forrásból merítsenek. Magára is ilyen hatással lesz.

Jó tudni.

– Amellett, biztonsági intézkedésként, a szoba falait ónixberakással láttuk el – folytatta, és barna szeme újra az enyémet kutatta. – Arra az esetre, ha valamiképpen mégis a Forráshoz nyúlna, vagy megtámadná a személyzet egy tagját. A hibridek képességeinek határát sosem lehet megbecsülni.

Abban a pillanatban a képességeim odáig sem terjedtek, hogy segítség nélkül felüljek, hát még hogy egyedül induljak nindzsafutamra.

– Megértette? – kérdezte az őrmester, és felszegte az állát, úgy várt a válaszomra. – Nem akarjuk bántani, de ha fenyegetően lép fel, semlegesíteni fogjuk. Megértette, Katy?

Nem akartam felelni, azonban igenis ki akartam jutni az átokverte ónixbilincsekből.

– Igen.

– Jó. – Elmosolyodott, ám érződött rajta, hogy begyakorolta, és valójában nem barátságos. – Nem akarjuk kínozni. A Daedalus nem erről szól. Ettől nagyon messze állunk. Lehet, hogy most még nem hiszi el, de remélem, idővel megérti, mi a valóság. Az igazság arról, kik vagyunk mi, és kik a luxenek.

– Hát... most tényleg nehezen hihető.

Dasher őrmester láthatóan tudta, hogyan értse a szavaimat. A hideg asztallap alá nyúlt, aztán valami hangosan kattant, és a bilincsek maguktól felemelkedtek, lesiklottak a nyakamról, a csuklóimról és a bokáimról.

Reszketegen felsóhajtottam, és lassan felemeltem remegő karomat. A különböző testrészeimet vagy zsibbadtnak, vagy túlérzékenynek éreztem.

Az őrmester a karomra tette a kezét. Összerándultam.

– Nem bántom – mondta. – Csak segíték felülni.

Minthogy nem igazán uraltam remegő végtagjaimat, nem tiltakozhattam. Néhány pillanat alatt valóban felültetett. Megmarkoltam az asztal szélét, hogy el ne dőljek, és mélyeket lélegeztem. A fejemet szinte fel se bírtam emelni, a hajam az arcomba hullott, eltakarva előlem a helyiséget.

– Valószínűleg szédül egy kissé. Hamarosan elmúlik.

Felnéztem. Egy alacsony, kopaszodó, fehér köpenyes férfit láttam a fényesfekete ajtó mellett állni; az ajtólapban tükröződött az egész helyiség. Az egyik kezében műanyag poharat tartott, a másikban valamit, ami leginkább egy kézi vérnyomásmérő párnájára emlékeztetett.

Lassan körbepillantottam. Olyan volt, mintha egy furcsa orvosi rendelőben ülnék: apró asztalokon különös műszerek feküdtek, a falak mellett fehér szekrények álltak, köztük kampókra akasztott fekete gumicsövek lógtak.

Az őrmester intett, mire a köpenyes férfi az asztalom mellé lépett, és óvatosan az ajkamhoz emelte a poharat. Mohón kortyoltam. A hűvös víz enyhítette a torokfájásomat, de túl gyorsan ittam – hangoz és fájdalmas köhögésroham jött rám.

– Dr. Roth vagyok, a bázis orvosainak egyike. – A köpenyes félretette a poharat, és a zsebéből előhúzott egy sztetoszkópot. – Most meghallgatom a szívét, rendben? Utána megmérem a vérnyomását.

Amikor a mellkasomhoz nyomta a hideg hallgatót, összerezzentem; aztán a hátam következett.

– Vegyen egy szép nagy lélegzetet! – Amikor engedelmeskedtem, folytatta: – Jól van. Most nyújtsa ki a karját!

Kinyújtottam: akkor láttam meg a csuklómon körülfutó vörös csíkot. A párja a másik karomon díszlett. Nagyot nyeltem, félrepillantottam, mert csak másodpercek választottak el attól, hogy pánikrohamot kapjak, főleg, amikor az őrmester szemébe néztem. Nem volt ellenséges, csak éppen idegen. Teljesen egyedül voltam, ismeretlenek között, akik tudták, mire vagyok képes, és okkal raboltak el.

A vérnyomásom biztosan az égbe szökött, mert éreztem, hogy dobbol a szívem, és összeszorult a mellkasom, ami sosem jó jel. Amikor a párna felfúvódott a karomon, mélyet lélegeztem, és feltettem a kérdést.

– Hol vagyok?

Dasher őrmester összekulcsolta a kezeit a háta mögött.

– Nevadában.

Ránéztem, aztán a falakra – mindenhol fehérség, leszámítva a sűrűn elhelyezett fekete pontocskákat.

– Nevadában? De hiszen... hiszen az az ország túlsó felén van! Egy másik időzónában!

Csend.

És akkor megértettem.

– Az 51-es körzetben? – kérdeztem kétségbeesetten nevetve.

Egyikük sem felelt, mintha nem vallhatták volna be, hogy ez a hely egyáltalán létezik. A kicsesztett 51-es körzet. Azt se tudtam, sírjak-e vagy nevessek.

Dr. Roth kieresztette a levegőt a vérnyomásmérőből.

– Kicsit magas, de hát ez várható volt. Szeretném alávetni egy alaposabb kivizsgálásnak.

Szondák és egyéb csúfságok képe villant fel előttem. Gyorsan lecsusszantam az asztalról, elhátráltam a két férfi elől, bár a lábam alig akart megtartani.

– Nem. Ezt nem tehetik. Nem tehet...

– De igen – szakított félbe Dasher őrmester. – A hazafiassági törvény alapján felhatalmazásunk van arra, hogy bárkit letartóztassunk, átköltöztessünk és fogva is tartsunk, legyen akár ember, akár idegen, ha nemzetbiztonsági kockázatot jelent.

– Micsoda? – Háttal a falnak ütköztem. – Én nem vagyok terrorista!

– De kockázatot jelent – válaszolta Dasher. – Reméljük, hogy ez majd megváltozik, de mint tapasztalja, a szabad mozgáshoz való joga megszűnt abban a pillanatban, hogy átesett a mutáción.

Megcsuklott a térdem, a fal mellett a földre csúsztam, leérve alaposan megütöttem a fenekemet.

– Nem lehet... – Az agyam nem volt hajlandó feldolgozni a halottakat. – Anyu...

Az őrmester nem felelt.

Anyu... jóságos ég, anyu biztosan megtébolyodik. Kétségbe fog esni. Sosem lesz képes túltenni magát rajta.

A homlokomra tapasztottam a tenyeremet, összeszorítottam a szememet.

– Ez nem lehet.

– Mit gondoltak, mi fog történni? – kérdezte Dasher. Felnéztem; szaggatottan fújtam ki a levegőt. – Amikor behatoltak egy kormányzati létesítménybe, azt hitték, csak úgy kísétnak, és minden rendben lesz? Hogy az ilyesminek nincsenek következményei?

Lehajolt, hogy a szemembe nézhessen.

– Vagy hogy egy csapatnyi kölyök, idegen, ember vagy hibrid, az engedélyünk nélkül eljuthat addig, ameddig maguk eljutottak?

Kirázott a hideg. Jó kérdés. Valóban, mit gondoltunk? Gyanítottuk, hogy esetleg csapda. Tulajdonképpen felkészítettem rá magamat. Mégsem hagyhattuk, hogy Bethany bent ragadjon, erre egyikünk sem lett volna képes.

Felnéztem az őrmesterre.

– Mi lett a többiekkel?

– Megléptek.

Elöntött a megkönnyebbülés. Legalább Daemon nem egy cellában raboskodik. Ez valamennyire megnyugtató.

– Őszintén szólva az is elég volt, ha az egyiküket elkapjuk. Vagy magát, vagy azt, aki átváltoztatta. Ezzel már előcsalogathatjuk a másikat is. – Elhallgatott. – Pillanatnyilag fogalmunk sincs, merre van Daemon Black, de úgy hisszük, ez nem marad sokáig így. A kutatásaink

során felfedeztük, hogy a kötelék, amely egy luxen és az ő átváltoztatottja között fennáll, meglehetősen erős, főleg férfi és nő esetében. A megfigyeléseink pedig azt mutatták, hogy maguk ketten eléggé... közel állnak egymáshoz.

A pillanatnyi megkönnyebbülés tovatűnt, elhamvadt, és a helyét rettegés foglalta el. Semmi értelme nem volt tettetni, hogy fogalmam sincs, miről beszél, de azt nem állt szándékomban megerősíteni, hogy Daemon tette. *Soha.*

– Tudom, hogy most dühös és fél.

– Igen, méghozzá nem kicsit.

– Érthető. De nem vagyunk olyan rosszak, mint hiszi, Miss Swartz. Minden jogunk meglett volna, hogy halálos módszereket alkalmazzunk, amikor elkaptuk magát. A barátait is kivégezhettük volna. Nem tettük. – Felegyenesedett, és újra összekulcsolta a kezét.

– Majd meglátja, hogy itt nem mi vagyunk az ellenség.

Még hogy nem ők az ellenség? *Igenis* ők azok, nagyobb fenyegetést jelentenek egy egész rajnyi arumnál, mert mögöttük áll a *teljes kormányzat*. Mert egyszerűen csak felkaphatnak embereket, és elvihetik őket, el mindentől – a családjuktól, a barátaiktól, a teljes életüktől – mindenféle következmény nélkül.

Nekem tényleg befellegzett.

Ahogy lassan felfogtam a helyzet valódi súlyát, ingatag önuralmam végleg felborult és összetört. Rettegés hasított belém, pánikba fordult, és csúnya, adrenalin fűtötte érzelmvihart produkált. Az ösztöneim vették át felettem az uralmat – azok, amelyek nem születtek velem, hanem azután alakultak ki, hogy Daemon meggyógyított.

Talpra ugrottam. Sajgó izmaim hangosan tiltakoztak, megszedültem a hirtelen mozdulattól, de állva maradtam. Az orvos elsápadt,

félrelépett, a kezével a falat kereste. Az őrmesternek viszont a szeme se rebbent. Őt nem ijesztette meg a vagányságom.

Az érzések kavalkádjával könnyen el kellett volna érnem a Forrást, ám most nem következett be a felvillanyozó érzés, mint a magas hullámvasút tetején; még csak statikus elektromosság sem bízsergette a bőrömet.

Semmi sem történt.

Félelemtől ködös gondolataimon átvillant a realitás egy kis részlete, és visszaemlékeztem: itt bent nem érhetem el a Forrást.

– Doktor? – szólalt meg az őrmester.

Fegyvert keresve elvetődtem mellette, az asztal felé, amelyen az apró tárgyak hevertek. Arról fogalmam sem volt, mihez kezdek, ha kijutok a helyiségből, vagy ha zárva találok az ajtót. Egyáltalán nem gondolkoztam az adott pillanatnál tovább. Egyszerűen menekülni akartam, azonnal.

Mielőtt még elérhettem volna a műszeres tálcát, az orvos a tenyerével a falra csapott. A távozó levegő ismerős, rémisztő hangját ismertem fel, ahogy halk puffogások egész sorozatát indította be. Nem volt más figyelmeztető jel – a levegőnek sem a szaga, sem a sűrűsége nem változott.

Azok az apró pontok azonban a falakon és a mennyezeten kieresztették a fegyverré formált ónixot, és nem menekülhettem. Fuldokoltam a szörnyűségben. Elakadt a lélegzetem, perzselő kint éreztem a fejbőrömön, aztán lejjebb, végig a testemen. Mintha leöntöttek volna benzinnel, és felgyújtottak volna. Égett a bőröm. Megcsuklott a lábam, a térdem csattant a járólapon. Az ónixtól sűrű levegő marta a torkomat, a tüdőmet.

Összegömbölyödtem, önkéntelenül is a padlót kapartam, a szám néma sikolyra nyílt. Az izmaid rángatóztak, ahogy az ónix a sejtjeimbe

hatolt. És nem volt vége. Nem remélhettem, hogy Daemon gyors gondolkodása kioltja a tüzet – némán szólongattam újra és újra, válasz azonban nem érkezett.

Nem volt és nem maradt semmi, csak a kín.

Daemon

HARMINCEGY ÓRA, NEGYVENKÉT PERC ÉS HÚSZ MÁSODPERC telt el azóta, hogy az ajtók bezárultak, és elválasztottak Katytól. Harmincegy óra, negyvenkét perc, tíz másodperc, mióta utoljára láttam. Katy harmincegy órája és negyvenegy perce volt a Daedalus markában.

Minden múltó másodperc, perc és óra rohadtul megőrjített.

Bezártak egy egyszobás házba – tulajdonképpen cella volt, mindennel ellátva, ami csak felbosszanthat egy luxent –, de ez nem állított meg. Az ajtót, az örként elé állított luxennel együtt, a szomszéd galaxisig rúgtam. Keserű düh rágott belülről, mint a sav – sebesen száguldottam el az enyémhez hasonló házak sorai között, messze elkerülve a családi házakat. Egyenesen abba az erdőbe tartottam, amely a Seneca-sziklák mellett élő luxen-közösség lakóhelyét övezte. Még félúton sem jártam, amikor megláttam, hogy valami elmosódott fehérség száguld felém.

Meg akarnak állítani? Nahát, abból nem esznek!

Megtorpantam; a fény elszáguldott mellettem, aztán visszafordult. Emberi formát vett fel, úgy állt meg előttem, a ragyogása megvilágította a mögötte álló fákat.

Csak meg akarunk védeni téged, Daemon.

Éppen, ahogy Dawson és Matthew akart, azzal, hogy leütöttek Mount Weathernél, majd bezártak. Ó, igen, velük is lesz majd épp elég elszámolnivalóm.

Nem akarunk bántani.

– Az kellemetlen – feleltem, és megroppantottam a nyakamat. Mögöttem már gyülekeztek a többiek. – Én szívesen bántalak benneteket.

Az előttem álló luxen kinyújtotta a karjait.

Nem muszáj így történnie.

Nem volt más módja. Hagytam, hogy az emberi alakom elfakuljon, mint valami túlságosan szűk ruha. A fűvön, akár a vér, vöröses árnyalat jelent meg.

Essünk túl rajta.

Nem tétováztak. Én sem.

A luxen csillogó ágyúgolyóként rontott nekem. Behajoltam a karja alá, mögötte egyenesedtem fel, majd elkaptam a vállát, és derékon rúgtam. Alig esett össze, már jött is a következő. A könyökhajlatomba fogtam a nyakát, és lerántottam, közben majdnem eltalált egy nekem szánt láb. Jólesett a testi harc. Minden dühömet és frusztrációmát belevittem az ütésekbe, rúgásokba, és még három luxent a földre küldtem.

Fény villant az árnyékok között, engem vett célba. Lehajoltam, és ököllel a földre ütöttem. Repültek a rögök, a lökéshullám elérte és a levegőbe lökte a luxent. Felugrottam, elkaptam, közben az én fényem is felvillant, egy másodpercre nappallá változtatva az éjszakát.

Megpördültem, és elhajítottam a luxent, mint a diszkoszt. Egy fába csapódott, majd lezuhant, de azonnal talpra is ugrott, és ismét

nekem rontott, kékes árnyalatú fénye úszott utána, mint a meteor farka. Egy atomvillanással felérő energiabombát lökött felém, és földöntúli hangon felüvöltött.

Szóval így akar játszani?

Elhajoltam: az energiagömb zizegve suhant el mellettem. A Forrás erejéért nyúltam. Hátráltam, hagytam, hogy az erő eltöltsön, majd akkorát dobbantottam, hogy a talajban újra kráter képződött, a luxen pedig megtántorodott. Előrecsaptam a karommal, és kieresztettem a Forrás erejét. Golyóként röppent el a kezemről, és egyenesen mellkason találta.

Összeesett. Életben maradt, de összevissza rángatózott.

– Mit képzelsz, mit csinálsz, Daemon?

Ethan Smith nyugodt hangja hallatán megfordultam. Ember alakjában állt tőlem néhány lépésre a korábban legyőzöttek között. Remegtem a kitörésre váró energiától.

Nem lett volna szabad azzal próbálkozniuk, hogy megállítsanak. Egyikötöknek sem lett volna szabad az utamba állnia.

Ethan összekulcsolta maga előtt a kezeit.

– Kizárt, hogy egy emberlány miatt veszélybe akard sodorni a népedet.

Azt hittem, mindjárt átlövöm a szomszéd csillagrendszerbe.

Ő nem az a téma, amiről valaha is leállnék veled beszélgetni.

– Mi vagyunk a te fajtád, Daemon – lépett előre. – Velünk kell maradnod. Ha ez után az ember után mész, csak...

Fél kézzel elkaptam a felém lopózó luxen nyakát, és felé fordultam. Mindketten visszaváloztunk emberré; a srác szeme félelemmel telt meg.

– Komolyan? – mordultam rá.

– Basszus – motyogta.

Feleltem, és a földhöz vágtam az ostoba stricit. Kövek és göröngyök verődtek fel. Kiegyenesedtem, és újra Ethanre néztem; ő elsápadt.

– Daemon, a sajátjaid ellen harcolsz. Ez megbocsáthatatlan.

– Nem kell a megbocsátások! Szar se kell tőletek!

– Ki fogunk közösíteni – próbálkozott a fenyegetéssel.

– Mondok valamit – válaszoltam elhátrálva, fél szememet a földön heverő, lassan mozgolódó luxeneken tartva. – Nem érdekel.

Éreztem a haragját, az arcáról eltűnt a nyugodt, csaknem szelíd kifejezés.

– Azt hiszed, nem tudom, mit tettél azzal a lánnyal? Vagy hogy a bátyád mit tett azzal a másikkal? Mindketten saját magatoknak köszönhetitek. Ez az oka annak, hogy nem közösködünk velük! Az emberek nem hoznak mást, csak bajt. Te is bajt fogsz hozni ránk, mert miattad jönnek majd, hogy vizsgálódjanak. Erre semmi szükségünk, Daemon. Nagyon sok mindent kockáztatsz egy ember miatt.

– Ez az ő bolygójuk – feleltem, magamat is meglepve a kijelentéssel, pedig igaz volt, Kat említette korábban, és csak megismételtem a szavait. – Mi mindössze vendégek vagyunk itt, haver.

– Egyelőre – vágta rá Ethan összeszűkülő szemmel.

Ezt hallva oldalra biccentettem a fejemet. Nem kellett zseninek lenni ahhoz, hogy kitaláljam: figyelmeztetésnek szánta, azonban abban a percben nem ez volt a legfőbb bajom, hanem Kat.

– Ne gyertek utánam!

– Daemon...

– Komolyan mondtam, Ethan. Ha akár te, akár más követ, nem veszem lazán, mint az előbb.

– Tényleg megéri? – kérdezte Ethan megvetően.

Végigfutott a hátamon a hideg. A luxen közösség támogatása nélkül egyedül maradok, egyik kolónia sem fogad majd be. A hírek gyorsan terjednek, hát még ha Ethan gondoskodik róla. De egy pillanatig sem tétováztam.

– Igen – vágtam rá. – *Mindent* megér.

Ethan felszisszent.

– Nincs többé dolgod itt.

– Ám legyen!

Azzal sarkon fordultam, és a fák között a házam felé száguldottam. A fejemben kavargtak a gondolatok. Semmi tervem nem volt még, de azt tudtam, hogy néhány dologra szükségem lesz. Például pénzre. Egy kocsira. Szóba se jöhetett, hogy Mount Weatherig fuszak. Azt is tudtam, hogy a házban nehéz dolgom lesz, hiszen Dawson és Dee ott várnak – és megpróbálnak majd megállítani.

De csak próbálják meg!

Amikor azonban elértem a sziklás domb tetejét, és igazán felgyorsítottam, elért az agyamig, amit Ethan mondott. *Mindketten saját magatoknak köszönhetitek*. Valóban?

A válasz egyszerű volt és kézenfekvő. Dawson is, én is veszélybe sodortuk a lányokat pusztán azzal, hogy érdeklődést mutattunk irántuk. Egyikünk sem akarta, hogy bajuk essék, sem azt, hogy a meggyógyításukkal valami nem egészen ember és nem egészen luxen lénnyé változtassuk őket, de tisztában voltunk a kockázatokkal.

Én különösen.

Éppen ezért igyekeztem az elején távol tartani tőlünk Katyt, ezért vetemedtem extrém dolgokra, hogy elriasszam Deetől és magamtól. Részben amiatt, ami Dawsonnal történt, de azon kívül is sok kockázat fenyegetett. Végül mégis mélyen belerántottam a saját

világomba: kézen fogtam, és gyakorlatilag idekísértem. És most látom, hova juttattam.

Nem így kellett volna történnie.

Ha a dolgoknak tönkre kellett menniük Mount Weatherben, ha már valakit el kellett kapniuk, az én kellett volna, hogy legyek. Nem Katy. Őt soha.

Némán átkozódtam. Átsuhantam egy tisztáson, amelyet ezüstre festett a holdfény, majd néhány másodperccel később magam mögött hagytam az erdőt, és akaratlanul is lelassítottam a lépteimet. A tekintetem Kat otthonára esett, és elszorult a szívem.

A ház sötét volt és csendes, mint amikor még nem laktak benne. Egy otthon élettelen, fénytelen héja.

Megálltam az anyja autója mellett, és lassan kifújtam a levegőt, de ettől még nem könnyebbültem meg. Tudtam, a sötétben nem láthat meg senki, ha pedig a védelmisek vagy a Daedalus figyel, akár rögtön vihetnek is. Csak megkönnyítenék a dolgomat. Ha lehunytam a szememet, láttam magam előtt, amint Kat kilép az ajtón, abban az átkozott, **AZ ÉN BLOGOM JOBB, MINT A TE VLOGOD** feliratú pólójában, rövidnadrágban, és a lábai...

Egek, hogy én mekkora seggfej voltam vele...! És mégsem fordított nekem hátat. Egy pillanatra sem.

Fény villant a mi házunk egyik ablaka mögött, majd rögtön utána kinyílt a bejárati ajtó. Dawson állt a küszöbön, és hallottam, hogy halkán káromkodik.

Meg kellett hagyni, sokkal jobban nézett ki, mint amikor utoljára láttam. A szeme alól csaknem teljesen eltűntek a sötét karikák, és néhány kilót is magára szedett. Ugyanúgy, mint mielőtt a Daedalus elkapta, most is majdnem lehetetlen volt megkülönböztetni minket egymástól, leszámítva, hogy neki hosszabb és rendezetlenebb volt a

haja. Hát igen, szép volt, mint az egymillió dolláros bankjegy. Hízen visszakapta Bethanyt.

Tudtam, hogy a keserűség beszél belőlem, de nem érdekelt.

Felléptem a lépcsőre; hullámként tört ki belőlem az erő. Megrepedt a lábam alatt a beton, recsegték a padlódeszkák odabent. A testvérem arcából kifutott a vér, hátralépett. Beteges elégedettség töltött el.

– Nem vártatok ilyen hamar?

– Daemon... – Dawson nekihátrált az ajtónak. – Tudom, hogy dühös vagy...

Újabb energiahullám szakadt ki belőlem, ezúttal a veranda teteje felé. Reccsenés hallatszott, a tetőn hasadás futott végig. Fehérbe fordult előttem a világ, ahogy magamba szívtam a Forrás erejét.

– Nem is tudod, mennyire, öcskös.

– Biztonságban akartunk tudni, amíg kitaláljuk, mit tegyünk... hogyan szerezzük vissza Katet. Ennyi az egész.

Mélyet lélegeztem, és Dawson elé léptem, hogy közvetlen közelről nézhessenek a szemébe.

– És azt hittétek, az a legjobb megoldás, ha elvisztek a kolóniába és bezárattok?

– Mi csak...

– Azt hittétek, meg tudtok állítani? – Az erőm kirobbant, Dawson háta mögött az ajtóba csapódott, leszakítva azt a zsanérjairól. – A világot is felégetném, hogy megmentsem őt!

MÁSODIK FEJEZET

Katy

BŐRIG ÁZVA, CSONTIG FAGYVA KECMEREGTEM TALPRA. Fogalmam sem volt, mennyi idő telt el az első ónixdózis befújásától addig, hogy utoljára löktek hanyatt a jeges vízzel.

Az, hogy feladjam, és hagyjam, hadd tegyenek velem, amit akarnak, már az elején sem jöhetett szóba. Eleinte megérte elszenvedni a kínt, mert úgy éreztem, átkozott legyek, ha megkönnyítem a dolgukat. Amint a víz lemosta rólam az ónixot, és újra meg bírtam mozdulni, nekirontottam az ajtónak. Semmire sem jutottam, de miután negyedszerre fújtak és locsoltak le, kikészültem.

Tényleg totál kikészültem.

Amikor meg bírtam állni a lábamon, lassú, fájdalmas mozdulatokkal a hideg asztal felé csoszogtam. Biztosra vettem, hogy a felszínén vékony gyémántborítás van. Annak a költsége, hogy egy ehhez hasonló szobát, még inkább egy teljes épületet felépítsenek, csillagászati lehetett, és további magyarázatot kínált az államadósság mértékére. Igen, talán nem éppen ezzel kellett volna foglalkoznom, de az ónix rövidre zárta az agyamat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Dasher őrmester ki-be járkált, amíg küszködtem, néha más egyenruhások váltották fel. Svájci sapkájukat mélyen a homlokukba húzták, de annyit láttam, hogy nálam nem sokkal idősebbek, talán a húszas éveik elején járhattak.

Ketten voltak most bent, mindkettőjük combjára pisztoly volt szíjazva. Meglepett, hogy elő se vették a kábító fegyvert, de végül az ónixszal is sikerült elérniük ugyanazt a célt. A sötétzöld sapkás a vezérlőpanel mellett állt, onnan figyelt, fél keze a pisztolya markolatán, a másik a fájdalomgombon. Khakisapkás társa az ajtót őrizte.

Az asztallapra támaszkodtam. A hajam vizes csimbókjai között megláttam túlságosan fehér, tésztaszerű kezemet. Fáztam. Annyira rázott a hideg, hogy már az is eszembe jutott, hátha görcsrohamom van.

– Nekem... végem – nyögtem ki.

A khakisapkás arca megrándult.

Megpróbáltam felmászni az asztalra, mert tudtam: hogyha nem ülök le, összeesek. Csakhogy annyira reszkettem, hogy oldalra tántorodtam. Megfordult körülöttem a szoba. Talán maradandó károsodásom is lett. Majdnem felnevettem – mi hasznomat venné a Dae-dalus, ha tönkretesznek?

Dr. Roth, aki mindvégig a helyiség sarkában ült elgyötört arccal, most felállt, és felvette a vérnyomásmérőt.

– Segítsék fel az asztalra!

A khaki sapkás elszántan összeharapta a fogát, és megindult felém. Erőtlenül elhátráltam, nehogy a közelembé jöjjön. A szívem eszeveszetten kalapált. Nem akartam, hogy megérintsen. Nem akartam, hogy bármelyikük megérintsen.

Reszketve hátráltam még egy lépést, és akkor az izmaim feladták.